

Veronika Frydlová : Akční scénografie v Československu, Praha 2012

Studentka ve své práci prokázala schopnost s hlubokým porozuměním reprodukovat dostupnou literaturu, sumarizovat zjištěné skutečnosti a popsat situaci, z níž se zrodil jedinečný scénografický styl, v současnosti nazývaný „akční scénografie“. Dobře se vypořádala i s problémem pojmu, který je dodnes všeobecně chápaný jako nedostatečný a nesprávný. Podařilo se jí přehledně sepsat české divadelní scény, na nichž se akční scénografie zrodila a uplatňovala, u jednotlivých scénografů se pokusila charakterizovat jejich vklad a jedinečnost uměleckého projevu. Snad bych jen přivítala výraznější dobovou reflexi, která by mohla ozřejmit více nuancí a rozdílů ve výtvarném a prostorovém pojetí jednotlivých umělců. Vyvstaly by pak na povrch rozdílné asociační souvislosti, s nimiž jednotliví umělci pracovali. Studentka výraznější prostor věnovala těm autorům, kteří již mají vydané monografické studie (Vyhodil, Fára, Malina, Melena) stalo se tak, že těm, jejichž práce je neméně významná (Dušek, Zbořilová, Roszkopfová) nebyla věnována větší pozornost, kterou by si zajisté zasloužili. Tam vznikl poměrně velký prostor, kde mohla studentka výrazněji uplatnit svou badatelskou práci s pramenným materiálem.

Nejslabší místo práce spatřuji v kapitole, věnované kontextům s výtvarným uměním. Tato kapitola ve velmi obecných souvislostech mapuje výtvarné proudy automatické malby, ready-mades, nového realismu, minimalismu, arte povera atd, avšak konkrétně nespojuje tyto tendence se scénografickou výrazovostí. Je tak evidentní, že by bylo třeba tyto tendence hlouběji prozkoumat, aby byly správně „nakousnuté“ souvislosti objasněny s dopadem právě na konkrétní scénické metody.

Připomenutí mezinárodní výstavy Pražské quadriennale a jeho zhodnocení je zajímavé především pro porozumění evropských souvislostí fenoménu akční scénografie. Bohužel není zcela vysvětleno další směřování tohoto způsobu scénografie a jeho pozdější uplatňování. Z textu lze nabýt mylného dojmu, že akční scénografie byla uplatňována pouze v 60. a 70.létech minulého století.

Proti tomu další kapitola velmi dobře připomíná teoretické eseje současných uměleckých historiků, kteří svou pozornost věnují souvislostem výtvarného a dramatického umění.

Snaha o obecné pojmenování scénických metod, využívaných v akční scénografii byla úspěšná, studentce se v celku podařilo pojmenovat základní předpoklady vzniku i využívané principy fenoménu akční scénografie. Proto i přes některé nedostatky doporučuji práci V.Frydlové k obhajobě.